

fritage en Kommune for at anskaffe Sprøjte. Forholdet er jo det, at der er en Bevægelse i Gang for, at flere Kommuner kan slaa sig sammen om en Sprøjte eller arrangere sig med private Institutioner, og det synes jeg at man ikke skal lukke af for, men tværtimod søge at fremme.

I Kapitel 4 gives Regler om Foranstaltninger i Anledning af Ildebrand. Disse Regler er ogsaa i det væsentlige overensstemmende med den nugældende Lovs. Ny er dog Bestemmelsen i § 49, 2det Stykke, om Ydelse af Godtgørelse for Tilkaldelse af anden Kommunes eller privates Motor- eller Dampsprøjter. Medens § 47 opretholder den nugældende Lovs Regler om, at der ikke skal ydes Vederlag for Benyttelse af anden Kommunes Brandredskab, for saa vidt angaar Haandsprøjter, foreslaas det i § 49, 2det Stykke, at Godtgørelse skal ydes ved Tilkaldelse af mere bekostelige Motor-Dampsprøjter, en Godtgørelse, der ydes for de ved Udrykningen forvoldte direkte Udgifter, herunder Skade paa Materiel. En saadan Regel fandtes allerede i Forslaget af 1922, men medens dette Forslag lagde Betalingspligten paa de interesserede Brandforsikringselskaber efter nærmere af Justitsministeren fastsatte Regler, foreslaas det her, at Godtgørelsen ydes af den Kommune, til hvilken Assistanzen er forlangt.

I § 60 foreslaas det, at Fordølgelse af Ildebrand hos den paagældende selv som en mere graverende Forseelse — i hvert Fald efter min Opfattelse betydelig mere graverende Forseelse — skal straffes efter en højere Strafferamme end de øvrige i Paragraffen nævnte Forseelser.

I Kapitel 5 foreslaas det aarlige Brandsyn henlagt til de faste Skorstensfejere, hvilket maa anses for mere betryggende end den nuværende Ordning, hvorefter Brandsyn afholdes af Brandfogeden med to af Sogneraadet valgte Mænd.

I Kapitel 6 om Tilsynsmyndigheden indeholdt Forslaget af 1922 Regler om, at ethvert Bygningsarbejde forud skulde anmeldes til Sognefogeden, at det ikke maatte paabegyndes, forinden Tilladelse fra denne forelaa, og at det ikke maatte tages i Brug, førend Sognefogedens Attest om lovlig Udførelse var erhvervet. Det maa imidlertid efter min Mening — heri er jeg enig med Flertallet i Landstingsudvalget af 1922 — betvivles, at Sognefogeden i Almindelighed er i Besiddelse af den tekniske Indsigt, som en saadan Ordning forudsætter. Derfor foreslaas det nu, at der skal kun ske Anmeldelse til Sognefogeden snarest muligt

efter ethvert Byggearbejdes Afslutning. Til Gengæld fremhæves det udtrykkeligt, at enhver Bygningshaandværker, der paatager sig Byggearbejder paa Landet, skal overvaage, at Lovens Forskrifter overholdes, ogsaa en Bestemmelse, som er diskuteret i Udvalget.

Af Bestemmelserne i Kapitel 7 om Brandsagers Behandling skal jeg særlig fremhæve §§ 60 og 61. Ved § 60 bemyndiges Justitsministeren til at paabyde de for Brandsikkerheden nødvendige Foranstaltninger med Hensyn til Anlæg med videre, der medfører mere end almindelig Brandfare. En saadan Bemyndigelse, der er givet Justitsministeren allerede ved Lov om Brandvæsenet i København og Lov om Brandvæsenet i Købstæderne, er jo tiltrængt ogsaa for Landdistrikternes Vedkommende. Det har saaledes været nødvendigt at søge særlig Lovhjemmel for at udfærdige Bestemmelser om Acetylgasværker, Lokomobiler m. m. I § 61 bemyndiges Justitsministeriet til efter indhentede Erklæringer fra Kommunalbestyrelse og Amdsraad at udvide de i Frederiksberg Bygningslov og Bygningsloven for Købstæderne indeholdte Byggeforskrifter af Betydning for Brandvæsenet med de efter de stedlige Forhold ønskelige Modifikationer til tæt bebyggede Landkommuner eller Dele af disse. Bestemmelsen maa anses paakrævet, da de i Lovforslagets Kapitel 1 indeholdte Byggeforskrifter kun vil være fyldestgørende i de almindelige Landkommuner.

Lovforslaget indeholder i øvrigt et saadant Mylder af Detailbestemmelser, at jeg — ogsaa under Hensyn til de ret udførlige Bemærkninger til baade det tidligere og dette Forslag — har ment at kunne indskrænke mig til at gøre opmærksom paa visse Hovedbestemmelser og da særlig paa de Punkter, hvor jeg ved Udarbejdelsen af dette Forslag har ment at kunne følge de Synspunkter, der deltes af et Flertal i Landstingsudvalget i Forfjor.

Paa Grund af andet paatrængende Arbejde har det ikke været muligt at faa dette Forslag færdigbehandlet fra Ministeriet før nu, men under Hensyn til, at Lovforslaget tidligere har været fremsat i Rigsdagen i alt væsentligt i samme Skikkelse, og at det tidligere Udvalgsarbejde her i Landstinget var saa vidt fremskredet i 1923, at Ændringsforslag fra alle Sider var stillet og diskuteret, har jeg dog ment, at der var Mulighed for, at Landstinget kunde naa at tage Stilling til Forslaget i Aar. Og under Hensyn til Ønskeligheden af denne nye Brandpoliti-